

"søndag før påske"

AFSENDER

Augusta Pedersen

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Lille Veum, Brørup

Arkivplacering:

Mappe 86 nr. 36a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription.

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription.

Palme søndag 1927

Palme søndag 27.

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 86 Nr. 36

Kære Jakob Skovgaard. Nej det er nok ikke rigtig
der kan hjælpe til at klare de spørgsmåls tegn.

Men det er rart at du skriver dem, for det
er jo lignende tanker der lever i mig for tiden.

Brückers er for mig heller ikke flyddest gående
men han skjælver ypperligt mellem skrift og
menighed.

P. Severinsens til tider mig
mere.

Men det bliver dog kun troens lys der kan
klare det hele.

Otto Møller sagde en gang: den sande frie
menighed består midt i statskirken, af de virkelig
personlig troende. De udgøre i anden en frie
menighed! — — Og hvad ved vi om alle
de longange der findes hos dem! Og den vidt
underlige forbandte helligånden — "jords og him-
mels hjerteband" knytter mellem menigheden her
og hiert. Kan der ikke mangen gang være mere
"menighed" med ved en døb end vi kan ane?

Den skrives om et barn, båret til døb af mennesker
der står udenfor menigheden som i voksen alder får
trang til at være med i menighedens bekendelse —
men trivles om sin døbs gyldighed, ja — er der
alvor i trangten, så må bønner om helligånden bryde
frem hos det, — og — — "hvormegit mere skal
d. faderen som et i himmelen, gøre dem den
helligånd, som beder dem om" — (Luk. 11, 13)

Vort første barn døde under fødslen, altså u døbt.
Onders og jeg trivlede ikke et øjeblik på, at Gud
havde taget det i favn, og at det blev døbt:
"hvor endte holder huen, og terren døder heli." — Men

aligevel trængte jeg for min egen skyld til, da
Beatriks barn (der fødtes lidt efter vort) blev døbt, at
være med i afsættelsen og bekendelsen, som om det var
vort eget barn det gjaldt. Og det gjorde mig godt.
Jeg kan tænke mig at et menneske der kommer i
tvivl om sin døb, vilde vinde fred ved at tillegne
sig den på ny, på den måde.
Der kom den dag en mand ud på vejen her, og
spurgte Anders om han vilde døbe hans barn, som
var øgt. Det blev nu ikke til noget - præsten kom vist
ellen jeg nævner det, fordi Anders sagde til mig, at
da han ikke get troede at forældrene var høfveligt
med, vilde han gået hjem og taget mig med, for
at vi kunde være to.
Ja, dette er jo om vor modtagelse af det Gud-givne
Låben, som han selv siges at, hvad er, skulde man jo
synes mig være at klar nok, trods at den videsendes
lyghed. Den er en fødsel, en genfødsel - hvorved
der sker en ny aftale, en ny slutning mellem Gud og
mennesket. Den gamle pagt var jo ml. Gud og Abraham.
Gud spørger: - "afsigi loven du, og tror Guds sandhed
nu?" "Det er hans Effeta", og svaret svarer ja.
Guds røst som almægtis hånd, og skal for tungelighed.
Det er et almægtis - et skæbetsord der lyder ved
dåben. Det er ordet selv - det som var i begyndelsen.
Og det gennembræver det inderste af barnelivets
der inde hvor Guds billedet findes. Det troer vi, og
derfor kan vi svare ja for barnet. - Er det dog ikke
sådan Jakobus? Jeg kan ikke se det anderledes.
Men, som jeg nu slår op hos Johannes, hvor han
fortæller om Jesu samtale med Nicodemus, modtog
mig noget som jeg ikke for har tænkt på. Det vil
jagtig høre hvad du siger til det; måske det er dumme tanker.
Først lyder svaret: "uden nogen bliver født på ny, kan
han ikke se Guds rige"; Og anden gang: "uden nogen
fodes af vand og and, kan han ikke komme ind i Guds
rige." - Er ender dåben en fødsel til at: fa syn på

* Men det leder jo til at den fødsel på de
mange forskellige måder.

De nye-ånds-udviklinger skal forstås
og klarer end det som kan det.

SKOVGAARD-MUSEET

Moppe 86 Nr. 35 e

Jeg synes det i sig selv eller min forstand.

Di fai aligevel aldrig de beviser som verden vil godkende. Fløjet skal ligge over og kem hjertets øjne får lov at se igennem det.

Jeg synes ikke det var os svært at apostlene bad: Og vor tro! - men var det dog ikke et underligt sias vor Herre gav dem. Jeg kunde slet ikke forstå det, for en gang Carl Rost (Ulborup) talte om den lignelse. Nu husker jeg ikke det os nøje, men det hele gik jo ud på, at det var den givelse, der alene kunde øge vor tro, gøre den levende, varm og stærk. Som troellen aldrig kan sige: nu er jeg færdig, nu kan jeg bruge tiden som jeg selv vil, sådan må vi bestandig være i Guds tjeneste - men gennem hengivelsen vokser vor elsk til ham, og berber trykningen med den. - Det var dejligt det du fortalte om den lille pige.

Men broen er gængende" - Jfr. skrev i sit første udkast "hvælvede" - men kan man nok selv have følt det andet passede bedre. Er det så underligt at vi også skjælver? Men, tror vi ikke tro at meget af den utryghed kommer fra vort legem. (Krop - vilde nok Anders og Morten Christensen)

Jeg synes da, at siden jeg blev 70 år, er der ofte noget der vil hindre mig fra den side i men som jeg godt føler ikke må få magt.

Otto Møller sagde at han troede at meget ondt blev lagt i jorden med den. (Kroppen)

Jeg synes det er godt gjort, hvis du kan finde sammenhæng i denne skrivelse. Men du er jo vant til at sætte små sten sammen til billeder. Nå, Stalens vil som troldene da kirken bygtes, træppe dem udsmukt i langdrag. Peter for alle mig hvordan I blev jeg ad midt om den i kirken. Og jeg prøver på at begribe det. Hvor gerne vil jeg dog se den Kroens Skikkelse! Giv mig dit arbejde! Hils Ole, som vel er hos dig. Dannebrog og den nye. Hengivenhed

Jeg skriver da vist altfor langt. Men vi var
det Bø: og "oplevelse".
Ja, jeg gir ham selvfølgelig ret i, at oplevels-
sen, til syvende og sidst er den eneste vej,
men, det er, når jeg tænker på, hvor sent jeg
var om at ^{trude} beg: nu har jeg selv oplevet det.
Og vi de mange, mange, som måske aldrig
her, til en klar oplevelse. Men - er det så
andres "oplevelse" de bygges på? Nej, jeg ved ikke noget.
En god ven fortalte mig om gl. Torvald Porek i Norge.
Da hun hørte om alle de nye angreb på gl. og nye
testament, lagde hun en gang sin hånd på den
lille bibelhistoriske sangbog - og så med kraft:
"Jeg tror på det alt sammen!" - Her manglende
måske vist klarhed, men - hvad gjorde vi det.
Hvor er der dog ingen bekraftelse (på hvad heder det
på danske) i de gamle vidnesbyrd. Jeg har været
været så glad ved, i de sidste aftener at læse om
gl. Plesser i Vedersø - (du ved, i minde fra gl. G. L. L. L.)
- den højede, barnemilde og kloge præst.
Jeg synes næsten det er det allerbedste der er sagt i
de bøger. Og så har jeg et dejligt barndomsminde
om en sommeraften, hvor vi gik - og færgedes - over
til Husby præstegård. Fader var der også, og uenemilde
holdtes næste dag, og fader var så lyshelig ved at
mødes med de vestjyske bønder, der var så høflige og
fremmelige, mod de København: Bønderbøyer.

3 Jeg har nu læst Bø: et stykke igen. Jeg har mest lyst til at
skrive at jeg synes ikke alle har været derinde til mig. Altså
det er det vel så naturligt. Det er en gammel og gammel
sag. Og det er det at jeg har læst om det. Og det er det
at jeg har læst om det. Og det er det at jeg har læst om det.
Og det er det at jeg har læst om det. Og det er det at jeg
har læst om det. Og det er det at jeg har læst om det.

4. 27/5
Det er tidlig morgen men salsorten har sunget den
morgen sang. Har du holde ud til lidt endnu af
min smerte? Forst skal jeg sige at jeg var så
glad ved Peter og Laes besøg. Hvor det er morsomt
at følge med udviklingen hos dine drenge.
Peter blev syv år da jeg forst lærte ham at vende.
Det var sin ellers sædemands lignelsen jeg tænker på.
Lucas siger: sæden er Guds ord! Marcus: så-manden sår ordet.
Det er altså dette sæde korn der lægges i vort hjerte
i debem. og det får jo så sine forskellige Kar, efter som
jordbunden er - eller bliver. Men det er jo altid
inderst inde fra, at et frø-korn bevæger sin kraft
(Det står så godt i salmen: Mon ikke her det mindste frø?)
Og hvor står det dog klart hos Marcus, hvordan vor Herre sår
og sår ud efter en lignelse der rigtig kan rumme det han
nu vil lægge sine på hjerte. "Hvad skal vi ligne Guds
sørg med, eller hvad lignelse skal vi bruge?"
Og så ser han dette lille bitte frø-sædskornet -
der har den levende spire som kan vokse op til en vasket
så stor så himlens fugle kan bygge rede under det skygge
Hvor er dog al vor Herres tale til os - enfoldig,
menneskers er lidt så mangfoldig.
Ja, der var meget mere at tale om - ja en gang
kan vi det - i de tyve saler.
Men nu siger vi: Alt hvad Guds menighed, end
sukker for i ånden, nei tro og dåb er holder ved,
med deres efterhånden - -
Og nu en god pinse - også helat med lidt
solovorne ønsker jeg dig og alle dine.
A.